

บทนำ

ก็อกๆ

"เข้าไปนะคะ"

และทันทีที่เปิดประตูเข้าไปเพราะรู้ว่าข้างในไม่ได้ล็อก ภาพที่คุ้นชินตาในแบบเดิมๆ ก็ปรากฏขึ้น ร่างผู้ชายกับผู้หญิงนอนก่ายกันบนเตียงท่าเดิม ทุกอย่างเดิมๆ เหมือนตลอดหลายปีที่ผ่านมา =__=

"พี่เอเจคะ พี่ควรจะตื่นนอนแล้วแต่งตัวไปทำงานได้แล้ว"

"ว้าย!"

ส่วนสาวน้อยที่ได้ยินเสียงฉันท้ก็เป็นเหมือนเช่นทุกคน กระโดดลุกขึ้นนั่งห่าผ้ามาคลุมกายก่อนจะรีบหยิบเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นไปใส่ในห้องน้ำทันที

ฉันท้มองเรื่องนี้เป็นความเคยชินไปได้ยังงั้นนะ =__=

"สวัสดิ์คนสวยของพี่ >O<"

"ไปอาบน้ำ คุณลุงกับคุณป้ารอพี่อยู่ข้างล่างนะคะ ทำไมต้องเป็นอย่างนี้แทบทุกอาทิตย์เลย"

"ก็ถ้าเธอยอมคบกับพี่แต่แรก พี่ก็คงไม่ต้องหาคนอื่นมานอนก่าย

แก้เชิงหรือก"

"ถ้าฉันยอมคบกับพี่ ฉันคงน้ำตาเช็ดหัวเข่า"

"ไม่นะ!"

"เฮ้ย =()=" ฉันรีบหันหน้าไปทางอื่นตอนที่พี่เอเจกระโดดลุกขึ้นยืน โดยที่ตัวเองไม่ใส่อะไรเลย ถึงจะชินแคไหนดแต่ฉันก็เคยเห็นแค่ที่นอนบน เท่านั้นนะ! TAT "ถ้าพี่ไม่รีบใส่เสื้อผ้า ฉันจะโกรธจริงๆ แล้วด้วย"

"กลัวเห็นรูปร่างพี่แล้วจะมีอารมณ์ร่วมซิมิล่า >O<"

"เข้านี้อารมณ์ดี ฉันว่าจะหยิบกรรไกรมาตัดหญ้าที่หน้า..."

"โอเค ไปแต่งตัวก็ได้ ทำไมชอบพูดถึงกรรไกรต่อหน้าพี่ทุกทีเลย"

"ก็พี่ชอบใส่เสื้อฉันทุกที แล้ววันนี้ก็ยิ่งกว่าทุกวัน"

หมับ!

พี่เอเจสวมกอดฉันจากด้านหลังโดยที่ตัวเองยังไม่ได้สวมใส่อะไรเลย ด้วยซ้ำ ฉันรู้สึกได้นะ... ใจส่วนที่เจริญเติบโตเต็มวัยแล้วนะ =O=

"พี่ชอบเธอจริงๆ นะ"

"ไปแต่งตัว! วันนี้พี่มีถ่ายตอนสิบโมงนะคะ"

"คร๊าบแม่ ลัลล้า ได้เอาเปรียบเธออีกวันแล้ว ลัลล้า~~"

เจ้าตัววิ่งไปรอบห้องอย่างต้องการยั่วให้ฉันหันไปมองให้ได้ว่าตัวเอง แก้วอยู่

"ฉันไม่มีวันรักพี่ได้หรอก"

เจ้าตัวที่ยังรำเริงวิ่งไปรอบห้องถึงกับชะงักแล้วถามฉันด้วยเสียงที่เริ่ม จะจริงจังขึ้นบ้างแล้ว

"ทำไมกัน"

"เพราะว่า..."

"ถ้าเธอมีคนอื่น... พี่จะฆ่ามัน"

"..."

"ถ้าพี่ไม่ได้เธอ คนอื่นก็ต้องไม่ได้ และถ้ายังเป็นเธอ ถ้าพี่ได้แล้ว คนอื่นก็ห้ามได้เหมือนกัน ะฮ่าๆ"

จริงจังได้แค่แป็บเดียวจริงๆ นั่นแหละ =__=

"ฉันไปปลูกพีมิวเอ็กก่อนนะคะ รีบๆ แต่งตัวเข้าล่ะ"

"ได้ >_O"

ฉันเดินออกจากห้องนอนที่เอเจแล้วก็ตรงไปยังห้องของพีมิวเอ้ เคาะประตูพอเป็นธรรมเนียม และห้องนี้ก็เหมือนเช่นทุกวัน เมื่อเข้ามาจะได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ลอยมาฟุ้งว่าเจ้าตัวกำลังแต่งตัวอยู่ และทุกวันจะต้องวางเนกไทของตัวเองไว้เพื่อให้ฉันเดินไปผูกให้ ซึ่งมันคงเป็นธรรมเนียมไปแล้ว แต่งตัวครบทุกอย่างแต่จะรอให้ฉันเดินไปผูกเนกไทให้ทุกวัน -*-

"รอตั้งนาน มัวแต่ไปปลูกนายเอเจล่ะสิ"

"ก็เหมือนทุกวันแหละค่ะ แต่วันนี้ดูจะชุกชุนมากไปหน่อย" ฉันหยิบเนกไทเดินไปผูกคอให้พีมิวเอ้แล้วพูดไปด้วย "วันนี้เลือกสีน้ำตาลหรือคะ ดูโตขึ้นไปอีกนิดเลยนะ"

"วันนี้ต้องไปเจอผู้จัดละครนะ แม่ให้พี่ไปแทน เธอไม่ชอบสีนี้เหรอ"

"พี่ใส่อะไรก็ดูดีทั้งนั้นแหละค่ะ"

พีมิวเอ้ค่อยๆ เอามือมาเกี่ยหน้าฉันเบาๆ คลับคล้ายคลับคลว่า จะเอ็นดู

"พี่ชอบตอนเธอพูดว่าชุกชุนจัง...ฟังแล้วมันดูเซ็กซี่"

"หวานเล่นให้ฉันอีกแล้วนะ เดียวก็หลงรักซะเลย!"

"ถ้าเป็นเธอ พี่โอเค ยัยๆ >O<"

"อ้าย พี่คะ หัวฉันยุ่งอีกแล้วนะ"

แล้วความมีเสน่ห์ของเขาก็แตกดังโพละอย่างเช่นทุกวัน ไม่รู้เป็นโรคอะไรจะต้องดึงฉันเข้าไปกอดแล้วขยี้หัวฉันอย่างมันเขี้ยวจนหัวฉันฟูฟอง กระจุยกระจาย =__= แถมน้ำหอมของเขาก็ยังติดตัวฉันแบบนี้ทุกวัน จนเพื่อนแซวจนเลิกแซวไปแล้วว่าเมื่อคืนฉันไปอยู่กับใครมา -*-

"แต่งตัวเสร็จแล้วรีบลงไปทานข้าวนะคะ คุณลุงคุณป้ารออยู่"

"เหลือห้องสุดท้ายสินะ จริงๆ ไม่ต้องปลูกมันหรอก มันก็ตื่นเองได้ ทุกวันนั่นแหละ"

"มันเป็นธรรมเนียมเหมือนที่ฉันต้องมาผูกเนกไทให้พี่ทุกวันไงคะ"

"ไม่ไปไม่ได้เหรอ"

"อะไรอีกล่ะวันนี้"

"หวง"

"รีบๆ ไปเลยคะ สายแล้ว เดียวก็ไปพบผู้ใหญ่ไม่ทันหรอก"

"จ๊ะ -3-

ฉันเดินออกจากห้องพีมิวเอ็ดตรงไปยังห้องสุดท้ายที่มักจะรู้สึกหวาดๆ
เสมอแต่ก็ต้องเข้าไปปลุกตามธรรมเนียม

ก็อกๆ

"เข้าไปนะ"

ฉันไม่รอให้มีคนขานรับแต่เดินตรงเข้าไปทันทีอย่างรู้ว่าตัวเองจะต้อง
ได้พบเจอกับเขา 'เบนจามิน' ผู้ชายที่มักจะฝังตัวเองอยู่หน้ากระจกทุกครั้ง
เหมือนกับว่ากำลังค้นหาอะไรบางอย่างอยู่กับกระจกนั้น และทุกครั้งที่ได้
เห็นภาพนั้นมันก็ชวนให้ฉันนึกถึงตำนานกรีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับนางไม้ที่ชื่อ
เอ็กโค

เอ็กโคเป็นนางไม้ที่หลงใหลชายหนุ่มที่มีชื่อว่านาร์ซิสซัส แต่ไม่ว่า
เธอจะอยากคุยหรืออยากสื่อสารกับเขาแค่ไหนก็ทำไม่ได้ เพราะทุกครั้ง
ที่นาร์ซิสซัสถาม เธอจะทำได้แค่ทวนคำพูดของคนที่ถามกลับไปจนกระทั่ง
นาร์ซิสซัสรำคาญและไล่เธอจากไป...ตั้งแต่นั้นมาเอ็กโคก็ได้แต่หลบอยู่ใน
หุบเขา ไม่เปิดเผยตัวตนร่างของเธอหายไปในที่สุด ส่วนนาร์ซิสซัสเองก็ไม่
เคยสนใจว่าเธอจะเป็นตายร้ายดียังไง วันๆ เอาแต่มองตัวเองในลำธาร
เพราะหลงรักรูปโฉมตัวเองที่สะท้อนกลับมาอยู่อย่างนั้น

ก็คงเหมือนกับฉันที่ได้แต่มองเขาจากมุมไกลๆ โดยไม่กล้าแสดงออก
มาว่ารู้สึกยังไงกับเขา ส่วนเขา...วันๆ ก็เอาแต่จ้องมองกระจกครั้งละนานๆ
จนกระทั่งฉันเรียกนั่นแหละเขาถึงจะหันมา

"ลงไปทานข้าวได้แล้ว คุณลุงคุณป้ารออยู่"

"อืม"

เขาคนนี้...คือผู้ชายที่ฉันหลงรัก

เขาือนาร์ซิสซัสของฉัน...

12

"แฮปปี้เบิร์ธเดย์นะ จิวเวลรี่ของข้านนน >O<"

"(-_-)(>O<) บอกไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าให้เรียกฉันว่าจิลเฉยๆ จะมาเวลรี่เวลรี่ไปทำไมกัน"

"ก็แกชื่อนี้เนี่ย ทำไมจะต้องอับอายชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ด้วย >O<"

"ฉันไม่ได้อาย แต่มันเวอร์ ใครได้ยินเข้าจะหาว่าฉันกระดะไม่เข้าเรื่อง เรียกว่าจิลอย่างเดียวก็พอ จิล จิล จิล ท่องให้ขึ้นใจ!"

ฉันเขย่าหัวเพื่อนอย่างต้องการจะซึ่มซึบชื่อฉันให้เข้าหัวมันให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่ก็ไม่เคยเห็นจิบซ่าจะจำใส่หัวเสียที

"ฉันว่าชื่อแกมันเด่นดีออกนะ เเด่นกว่าครอบครัวอาโดนิสที่รักของฉันเสียอีก -O- ว่าแต่ฉันไม่เห็นแกเอาของขวัญวันเกิดของแกมาโรงเรียนด้วยเลย ของขวัญของบรรดาเจ้านายแกนะ ตอนนี้องค์เพื่อนๆ ในห้องต่างจ้องแกตาเป็นมันเลยนะเพราะอยากรู้กันมากกว่าสามพี่น้องนั่นให้อะไรแกบ้าง"

"จะประหลาดกันหรือไง -*-"

"ถ้าเกิดจะเอาออกประมวลก็บอกฉันคนแรกเลย! แกไม่รู้หรือว่าของที่ได้จากพวกนั้นมีค่าทางใจกับพวกแฟนคลับเขาแค่ไหน *O*"

ไม่ต้องงง -* ที่บรรดาผู้ชายสามคนแรกที่เก๋รินมาตั้งแต่ต้นเรื่องนั้น ทำไม่ถึงได้มีแฟนคลับมากมายอย่างนี้ นั่นเป็นเพราะคนพวกนั้นเป็นครอบครัวดารามีอิทธิพลที่สุดในวงการบันเทิงไม่ว่าจะเป็นสื่อไหนครอบครัวนั้นรวมไปถึงพี่ป้าน้าอาทุกคนล้วนแต่ทำงานในวงการนี้กันทั้งนั้น ตั้งแต่คุณลุงคุณป้าที่เป็นผู้จัดละครที่อดีตเคยเป็นพระ-นางที่ขึ้นไปอยู่จุดสูงสุดมาแล้ว และเมื่อทั้งสองคนแต่งงานมีลูก เด็กทั้งสามคนก็ยิ่งได้อยู่วงการบันเทิงแขนงต่างๆ อีก

พี่เอเจ...นักร้องดาวรุ่งที่ขึ้นไปสู่จุดสูงสุดของวงการและมีแนวโน้มจะโกอินเตอร์ในอีกไม่ช้านี้ พรสวรรค์ด้านเสียงร้องและการแสดงไม่เป็นสองรองใคร และไม่ว่าจะเกเรแค่ไหนก็มีคนออกโรงปกป้องเสมอ

พี่มิวเอ...นักแสดงวัยรุ่นที่กำลังจะก้าวขึ้นแท่นพระเอกที่ดังที่สุด

คนหนึ่งของวงการ แม้จะมีอายุเพียงแค่อายุสิบปี ซ้ำยังเป็นนักธุรกิจที่ชอบสร้างสรรค์ผลงานผ่านสื่อต่างๆ ทั้งบริษัทโฆษณาที่หุ้นกับเพื่อน เจ้าของรายการวิทยุ รวมไปถึงเจ้าของนิตยสารเกี่ยวกับพวกเบ๊องหลังดารา อำนาจในการปั้นดาราและดับดาราจึงขึ้นอยู่กับเขา

คนสุดท้าย...เบนจามิน ทายาทคนสุดท้ายที่มีพรสวรรค์ทางการแสดง ที่สุดและยังไม่ได้คิดที่จะเข้าวงการจนกว่าจะเรียนจบ และอยู่ที่ว่าจะมีอารมณ์อยากเข้าวงการมากแค่ไหน ด้วยความที่เป็นคนไม่สนใจเสียงใครทั้งสิ้นจึงทำให้เขาเป็นที่นิยมที่สุดแม้จะยังไม่ได้เข้าสู่วงการบันเทิง เพราะถือเป็นคนหนุ่มที่หยิ่งจองหอง น่าค้นหาจนมีคนขอซื้อตัวไปอยู่ประจำช่องมากที่สุด

ส่วนฉัน...เป็นลิงค๊ะ =__= ไม่มีอะไรในชีวิตที่สู้พวกเขาได้สักอย่าง เดียวนอกจากเป็นซี้ซ่า เสร้า TOT แต่ด้วยความที่แม่ของฉันเป็นเพื่อนสนิทกับคุณลุง และยังมีเลี้ยงเด็กทั้งสามคนอย่างดียิ่งกว่าลูก (ยิ่งกว่าฉันนั่นเอง -*-) ทั้งสามก็เลยมองฉันเป็นหนึ่งในครอบครัว แม้จะชอบบ่นวุ่นวายกับฉันตอนเช้าๆ อย่างที่ได้เห็นกันไป แต่เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิดก็เลยสนิทกันยิ่งกว่าพี่น้องเสียอีก

"ไม่มีของขวัญหรอก กินข้าวกันเสร็จก็ต่างคนต่างไป วันนี้ทุกคนมีธุระนะ ยกเว้นเบนจามินที่มาเรียนกับฉัน"

"แล้วเขาก็ไม่ให้อะไรแกหรือ O_O"

"คนไม่ถูกกัน ให้ของขวัญกันก็แปลกสิ อีกอย่างเขาคงจำวันเกิดฉันไม่ได้หรอก"

พูดแล้วก็น่าน้อยใจ คนที่ฉันหลงรักกลับไม่ชอบซี้หน้าฉันเลย พูดจริงๆ คือทุกคนดูเป็นคนในครอบครัวฉัน ยกเว้นเขาคนเดียวที่ไม่เคยญาติดีกับฉันเลย ตอนเด็กๆ ก็เล่นกันดีนะ แต่พอโตมาเขาเอาแต่จิกหัวใช้ฉันเหมือนทาสในเรือนเบี้ย ความรักของฉันมันเศร้าตั้งแต่ยังไม่เริ่มเรื่องเลยนะเนี่ย TAT

เฮอะ แต่ก็เชื่อว่าฉันจะยอม ในเมื่อเขาร้ายกับฉัน ฉันก็เลยต้องทำเป็นตั้งตนเป็นศัตรูกับเขาบ้าง เขาจะได้ไม่คิดว่าฉันอ่อน!

"นี่"

"อะไรอีกล่ะ"

"ไม่ใช่เสียงฉันนะ -O-" จีบซ่า

"อ้าว แล้ว...(O_O)"

ฉันหันไปตามสายตาของจีบซ่าที่มองเหลียวหลังก็พบว่า เป็นเบนจามินที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องโดยที่ทุกคนต่างเงยบกริบ ทำท่าเหมือนน้ำตาจะไหลอาบแก้มด้วยความปลาบปล้ำมจริงๆ แล้วดารามีอิทธิพลทางใจกับผู้ชมมาก ฉันเข้าใจ แต่นี่เขายังไม่ทันจะเป็นดารา ยัยพวกนี้อะไรนักหนาเนีย -*-

"ฉันเอง -__-"

"มาทำไม"

"มาได้ยินว่าเธอกำลังนินทาเกี่ยวกับฉันว่าจำวันเกิดเธอไม่ได้"

"แล้วนายจำได้หรือไง" ใจเต้น...

"จำไม่ได้"

ซี!

"แต่ฉันได้ยินพ่อกับแม่พูดเมื่อเช้าก็เลยรู้ว่าวันเกิดเธอ ฉันไม่มีอะไรจะให้หรอกนะ"

"ฉันไม่คาดหวังหรอก"

"แต่ฉันมีอะไรจะให้"

มันจะเอาอย่างไรกับชีวิตกันแน่เนีย -*-

"เหวอ! O_O" ฉันรับกระจกส่องหน้ายี่ห้อแพงที่คิดว่าเขาคงลงทุนฝากพี่ชายซื้อมาจากฮ่องกง บานละเกือบพันแน่ะ ฉันรู้

"ฉันไม่มีอะไรจะให้แต่ก็คิดว่าต้องให้ แล้วก็นึกได้ว่ามันน่าจะมีความพอที่จะให้เป็นของขวัญวันเกิดเธอได้ รับไว้แล้วกัน"

"กระจกเนี่ยนะ"

"ใช่ เอาไว้ส่องหน้า ไม่ต้องตักน้ำใส่กะโหลกอีกแล้ว...แบร!"

"=()= ใ้อ้ำ!"

เบนจามินเดินจากไป ทิ้งเอาไว้เพียงความเงิบและเสียงระงมแห่งความตื่นตันที่สาวๆ ได้เห็นลั่นเขาที่เป็นผ้า =__=

"แก! เบนจามินแลปลิ้น แกเคยเห็นอะไรแบบนี้หรือเปล่า O_o"

"ยิ่งกว่าแลปลิ้นเขาก็ทำมาแล้ว"

"ยิ่งกว่า... แปลว่าเขาเคยเสียแกแล้วหรือ"

"อะไรของแกเนี่ย!!! หมอนั้นแลปลิ้นใส่ฉันอย่างดูถูกเหยียดหยาม แก
ยังจะไปหลงไหลได้ปลิ้นอีก"

"ถ้าเขาได้เข้าวงการไปอีกคน แกคิดว่าจะได้เห็นเขาในบุคลิกเป็นกันเอง
แบบนี้หรือไง ปกติเขาก็ไว้ตัวไม่สูงสิงกับใครอยู่แล้ว ก็มีแต่แกที่เขาทำ
แบบนี้ด้วยได้ พวกฉันไม่มีโอกาสได้เห็นหรือ...แต่ตอนนี้เห็นแล้ว อ่า...
ลมจะใส่"

ฉันคิดตามสิ่งที่จับซาพูด...นั่นสินะ ถ้าเขาได้เข้าวงการเจอคนมาก
หน้าหลายตาแล้ว เขาก็คงจะกลายเป็นคนอื่นไปยิ่งกว่าเดิม ช่วงเวลาที่จะได้
เป็นกันเองคงมีแค่ตอนนี้เท่านั้นแหละ

"นั่นแน่ะ แกเศร้า! O_o"

"เปล่า!"

"ก็ฉันเห็นนี่...ถึงแม้จะตีกันบ่อยแต่ก็สนิทกันไข่ม้อยละ เอาน่า การ
ที่เขาแลปลิ้นให้นับเป็นสิ่งที่ดี คูสิ เขายังเอากระจกมาให้แกเลย"

"เอามาสองแทนการตักน้ำดูเงาตัวเองเนี่ยนะ แกไม่รู้จักสำนวนนี้
หรือไง -*- ...และอีกอย่างฉันก็ไม่ได้เศร้าด้วย ฉันจะเศร้าไปทำไม เขา
เป็นคนอื่นไป แต่บรรดาพี่ๆ เขา ทั้งพี่เอเจ ทั้งพี่มิวเอ้ ทุกคนก็ยังคงสนิท
กับฉันเหมือนเดิม"

"เกิดเป็นแกน่าสงสารจริงๆ ด้วย"

"ฉันหาแฟนดีกว่า"

"อารมณ์ไหนวะ"

"เตรียมตัวเอาไว้"

ตอนที่เขาห่างไปไกลอีกนิด ฉันจะได้มีคนคอยปลอบใจ แม้ว่าฉัน
คงจะไม่ชอบใครมากไปกว่าเขาก็ตาม...

ณ คฤหาสน์ครอบครัวอาโดนิส -*- (ไม่ขอออกนามสกุลละกัน เดี่ยว

จะเป็นทางการมากเกินไป)

พอรถจอด ฉันก็เตรียมที่จะลงไปเตรียมสำหรับกับแม่ในครัวอย่างที่เคยทำมาตลอดชีวิต แต่ทว่าเบนจามินกลับเอาแขนขวางหน้าฉันเอาไว้

"อะไรเนี่ย --"

"เธอจะเห็นความสำคัญของกระจกฉัน"

"ออยู่ๆ ก็พูดเรื่องกระจก ฉันว่าคนบนโลกนี้ไม่มีใครสนใจกระจกเหมือนเมียไปมากกว่านายแล้วละ ปล่อยฉันเหอะ จะลง"

"ฉันพูดจริงๆ เธอได้ใช้กระจกของฉันแน่"

"ฉันจะรอดู"

ฉันบัดมือขาออกแล้วลงจากรถไปอย่างรำคาญ ถึงแม้ฉันจะชอบเขาก็ตาม (และยังคงเก็บงำเอาไว้ไม่คิดจะบอกออกไป) แต่บางทีเขาก็เป็นคนน่ารำคาญเหมือนกัน เว้นแ้วเหลือเกิน --

แต่ดูเหมือนว่าเขาจะพูดไม่ผิด พอเดินเข้าประตูไปปุ๊บ ฉันก็ได้พบกับเรื่องแปลกใจ เพราะทั้งบ้านเต็มไปด้วยโบมากมายและยังมีเค้กก้อนสูงท่วมหัวเหมือนใครจะมาแต่งงานที่บ้านอย่างไรอย่างนั้น

"อะไรเนี่ย =()="

"แฮปปี้เบิร์ธเดย์!!! >O<"

คุณลุง คุณป้า พี่เอเจ พี่มิวเอ๋ รวมไปถึงแม่และบรรดาคนรับใช้ทั้งหมดในบ้านต่างสวมหมวกกระดาษและพากันโปรยกระดาษที่คงลืมนิดว่า...จะต้องทำความสะอาดยกใหญ่ =()= แต่เหนือสิ่งอื่นใด น้ำตาของฉันมันพานจะไหลลงพลัน

"ทุกคนจำวันเกิดหนูได้ TAT"

"แน่นอนที่สุด พวกเราใช้เวลาทั้งวันในการจัดเตรียมงานเพื่อจิวเวลรี่ที่รัก \^O^/" << คุณลุง

"ใช่! พี่ยกเลิกงานทุกอย่างในวันนี้เพื่อจะอยู่ปาร์ตี้กับเธอเลยเชียวนะ" << พี่เอเจ

"พี่รีบคุยกับทางผู้ใหญ่ เสร็จแล้วก็รีบวิ่งไปซื้อเค้กเพื่อมาจัดให้เธอเลย ^O^++" พี่มิวเอ๋ยิ้มสวยใส่ฉันอย่างหวานเสน่ห์เช่นเคย "พอรู้สึกว่

เธอจะโตขึ้นอีกปีก็รู้สึกดีเสียว่ะ"

"พวกพี่ใจดีกันจังเลยอะ TAT"

"เรามีของขวัญให้เธอด้วย แถนแถน!!" พี่เอเจรีบเสวนอนหน้ามาหาแล้วหยิบบะโรบางอย่างออกมาจากถุงกระดาษที่ถือเอาไว้ตอนแรก "นี่เลย!"

ฝ่าง!

กระป๋องสุ่มไก่ที่สามารถเลี้ยงหมาไว้ได้ทั้งฟาร์มถูกยื่นให้ฉันอย่างน่าหวาดกลัว ไม่เพียงแค่นั้นที่ตะลึงพรึงเพริดเท่านั้น ทุกคนในครอบครัวและคนที่อยู่ในเหตุการณ์นี้ต่างมองสุ่มไก่อย่างงงงวยสงสัย O_o

"กระป๋องอะไรคะเนี่ย ดูอลังนะคะ -_-;;"

"ถ้าเธอรู้ที่มาแล้วเธอจะตกใจ นี่คือกระป๋องของพจมาน สว่างวงศ์ สมัยคุณมนฤดีเล่นเขียนนะ"

"โห! O_o" << พวกบ้าแม่บ้านและแม่ฉัน -*-

"พี่ลงทุนไปสืบหาว่ากองถ่ายไหนที่เขาเคยถ่าย เสื้อผ้าร้านไหนที่เขาเคยใช้ แล้วก็เที่ยวไปควานหามาให้เธอ"

"ทำไมต้องสุ่มไก่ของพจมานล่ะคะ -_-"

"พี่อยากให้เธอเป็นพจมานของพี่ >O<" << พี่เอเจ

"เอเจมันได้เล่นเอ็มวีแล้วสวมบทเป็นชายกลางนะ ตอนเล่นมันดันจินตนาการว่าเธอสวมสุ่มไก่แล้วมันรู้สึกใจเต้นเลยรีบไปหามาให้เธอ จริงๆวันเกิดของเธอแต่เอามาเพื่อสนองนิตของมัน -_->" << เบนจามิน

"แกซุบซิบอะไร เบนจี้!"

"เปล่า แล้วก็เลิกเรียกฉันเบนจี้เสียที ฟังแล้วมันจี้จี้!"

"เลิกพูดได้แล้ว ของขวัญแบบนี้เอามาให้ได้อย่างไงกัน เขยชะมัด ต้องของฉันนี่" พี่มิวแฉ่แทรกกลางวงแล้วยื่นของส่งมาให้ฉันบ้าง "เอานี้ไปดีกว่าทันสมัย น่ารัก น่าค้นหา"

"เอ๋? ฉันตื่นเต้นนะเนี่ย >O<"

ฉันค่อยๆ หยิบของขวัญของพี่มิวแฉ่ออกมาจากถุงแล้วมองมันอย่างอึ้งจัด ชุดนักเรียน ม.ปลาย ญี่ปุ่นแบบเซเลอร์มูนอะ! =()=

"อ่า...ชุดน่ารักดีนะคะ =O=;;"

